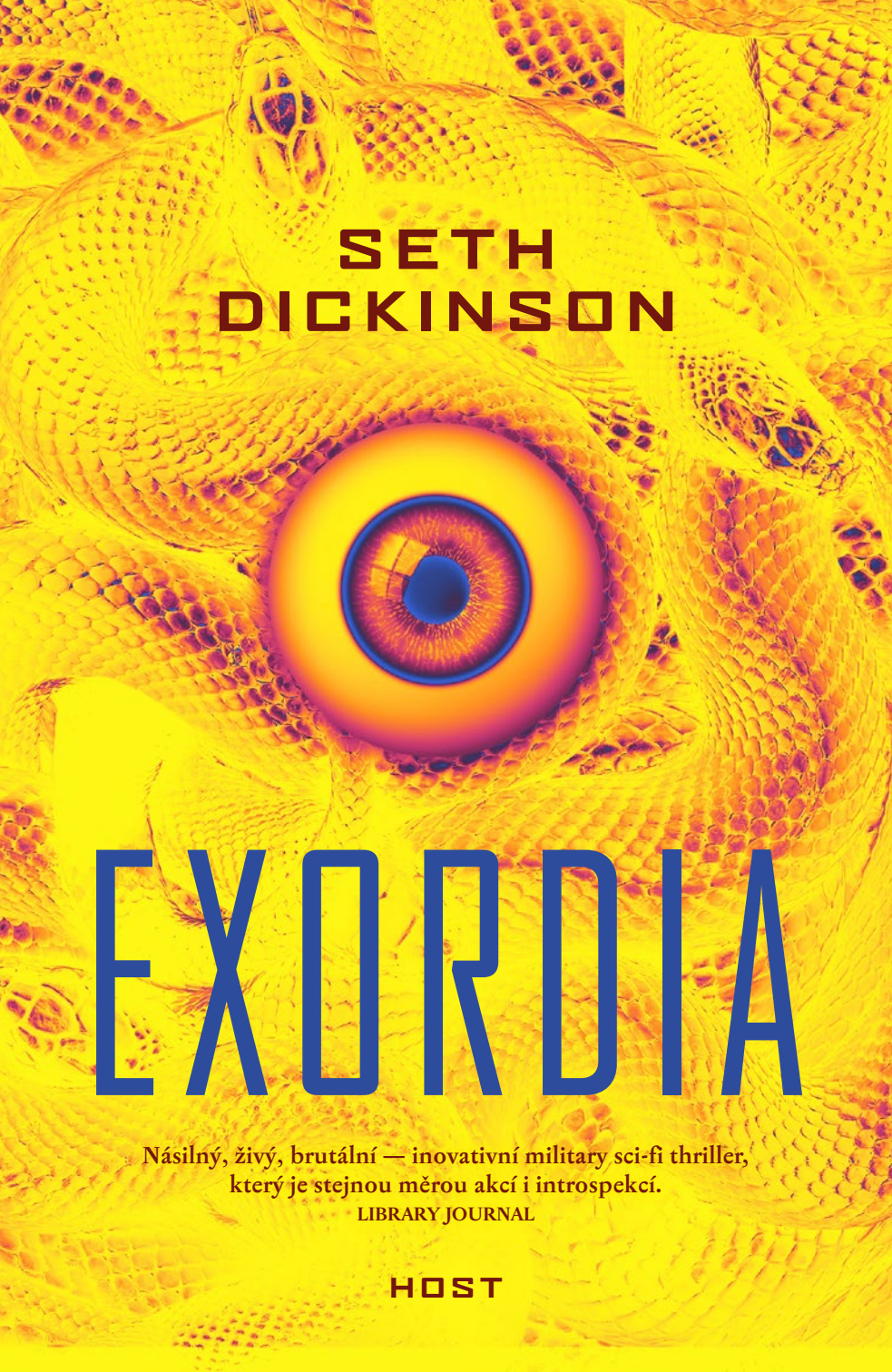

**SETH
DICKINSON**

EXORDIA

Násilný, živý, brutální — inovativní military sci-fi thriller,
který je stejnou měrou akcí i introspekci.

LIBRARY JOURNAL

HOST

Automatizovaná analýza textů
nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

EXORDIA

Copyright © 2024 by Seth Dickinson

All rights reserved

Cover pictures by Maxim999 / Shutterstock.com,

Lodewijk Duijvesteijn / Gallery Stock

Translation © Robert Tschorn, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2817-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-2818-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2819-6 (MobiPocket)

Justinovi

Nejpravděpodobnějším následkem kontaktu je naprostá hrůza.

— *Koule*

Ukázalo se, že zabíjení mi opravdu jde. Netušil jsem, že je to moje silná stránka.

— *prezident Barack Obama*

Rovněž tvrdím, že trestané v Gehenně bičují důtkami lásky. Vyrovná se co v hořkosti a prudkosti mukám lásky? ... Pravím, že takové je v Gehenně utrpení: hořká lítost.

— *sv. Izák Syřan*

PRVNÍ DĚJSTVÍ
—
Serendura

KAPITOLA PRVNÍ

Když v Central Parku narazíte na vetřelce, co uděláte?

Leží stočený na sluníčku, nádherný, dlouhé špičaté zuby, požírá želvy, co žijí na skalkách. Trhá je vejzpůl a vybírá z krunýřů maso rukama bílýma jako rukavičky. Na špičkách prstů má rudé skvrny. Osm zmijí — krků — nese osm hlav.

Anna na něj hledí se zalíbením.

Co uděláte?

Anna ví, co udělá. Plán si vysnila, když se jednou stala přísedící a čekala, až ji nechají vysvětlit, že v porotách nemá co dělat, poněvadž se rozhoduje příliš rychle a definitivně. *Co udělám, když narazím na vetřelce.* Zaprvé si ho vyfotí. Potom se přitočí k nějakému jinému obyvateli Central Parku, kočce běžkyni, nosiči mopslíka nebo dovyvinutému kokotovi z burzy. Řekne, *Mrkněte na tu maškaru*, čímž přihlížející poplete a sebere jim iniciativu.

A zatímco budou pořizovat snímky a googlit *alien prank*, Anna k té entitě přistoupí a představí se.

Co vetřelci řekne? Tak daleko to nenaplánovala. „Zavedte mě k svému vůdci?“ Ne, to je jeho replika. S „Přicházíme v míru“ je stejná potíž, a beztak by to nebyla pravda. Anna mír nabízet nemůže. „Zaútočte na nás, snažně vás prosím.“ To by aspoň vyřešilo její dluhy srovnatelné s Argentinou.

Je 24. června 2013 o. l., teplý den tak příjemný, že by se s ním Anna nejraději pohádala. Zrovna dostala výpověď jako *kulturně nevhodná*.

To se jí stává často. Náborové komise v korporátu, které chtějí splnit všechny požadavky na diverzitu jedním zlevněným balíčkem, vidí v Anně, kurdsém válečném sirotkovi, hotový drahokam (válečný diamant). Takže ji přijmou, zaškolí, nafotografují, dají do oběžníků a na web a do informační kampaně o diverzitě směřované ke klientům, a teprve pak jim dojde, že Jiyan (Anna) Sindžariová má několik kazů:

1. Má problém s pravdomlností, a to v tom smyslu, že je upřímná až moc, jako německý onkolog.
2. V jednom kuse kveruluje, ale ne v tom žádoucím smyslu, že by sršela nápady. Nehorázně dokola opakuje: to je blbost, ty jsi blbec a já to dělat nebudu, dokud mě nepřesvědčíš o opaku.
3. Zabíla střelnou zbraní (to z ní někdy vypadne, když firma vyrazí stmelovat kolektiv na paintball). Co když si Anna přečte ve vašem e-mailu *Ne, Anno, to ses zbláznila* a vytáhne na vás na záchodku glock? Takovou stížnost jedno HR oddělení dostalo. Implicitní vyhrožování glockem. Jako by si něco v ní ten den připomínalo a vysílalo vzpomínku na kurdskou minulost do americké současnosti. Anna si přitom nevybaví, jakou konkrétní pistoli jí muž v červeném baretu podal. Glock? Makarov? Něco z Čech? Prd na tom sejde.

Běž do hajzlu, glockofobe. Běž do hajzlu, CFOptions Software (a Martin Company). Běž do hajzlu, New Yorku.

Tohle Annu přivádí do Central Parku, kde jí ve vzteklém běhu nepřekážejí ani přechody, ani placené členství ve fitku. Problém vězí v tom, začíná si říkat, že o práci vlastně nestojí. Je jí volné všechno, na čem ostatním záleží. A vždycky bude. Je uvězněná v tom strašném dni. V tom dni, kdy malá Anna sevřela ve zpocených dlaních moc nad životem a smrtí a neodmítla ji použít.

Tohle chce zpátky.

Chce být zase důležitá. To je její špinavé tajemství: po té hrozné moci se jí stýská, protože tehdy něco znamenala. Zaslouží si to! Svět jí to slíbil! Když neseš žal, když jsi chodící tragika, když zatneš zuby a o svojí bolesti nemluvíš, tak jednou, jednou dostaneš šanci se vykoupit. Utrpení je dluh a svět je tvým dlužníkem.

Nebo ne?

Ani omylem, to by skutečně dospělá osoba věděla. (Jak jí může být třicet dva? Připadá si na dvaadvacet, ani na účtě nemá o moc víc.) Blahopřejeme k myticky příšernému dětství, ale tady pro nikoho neznamená víc než důvod tě pustit k vodě a vykládat tvým kamarádkám, že potřebuješ terapii. Zkroť emoce, zkroť dluhy, v pátek jdi s kanclem na drink, i v sobotu, v kanclu politikář a tvrd', že to jde mimo tebe. Anna to nesnáší, ale jinak to nejde, protože každý drb typu *Hele, Rich povídal, že na ten flek nemáš* vnímá jako smrtelný útok: její mozek pevně věří, že je jí zase sedm let, že její příbuzné zabíjejí plynem a shánějí na popravu. První válka v Zálivu začala, když jí bylo deset, a ona si myslela, že je to válka za záchranu Kurdů. A skoro byla: svině Američani Kurdům řekli, ať povstanou, a pak se na to povstání vykašlali! Americký generál dokonce nechal Saddáma Husajna používat bitevní vrtulníky. S takovým čestným slovem ať si jdou ti nemrcouchové na Tinder.

To je jedno. Trousí před Annou tyhle poznámky. Lidi z tebe mají husinu, Anno. Najdi si terapeuta, Anno. Máte výpověď, Anno. Výpověď. Výpověď.

Anna seskáče z cesty po kamenitém svahu k Želvímu rybníčku. Zavřčí, polkne pitomé slzy vzteku, protože má večer rande s Romanem a už teď ví, že nebude mít trpělivost snášet jeho bezmeznou, odpornou a v zásadě nefalšovanou slušnost. A vtom, a vtom —

Vtom ho uvidí. Dřepí si na kamenech, v rybníku, na slunci. Zakrvácenýma bílýma rukama požívá želvy.

Vetřelec.

Mimozemšťanka se na kamenech opaluje břichem nahoru a ocasem čeří vodu v jezírku.

Je tak životná, tak do prdele nepopíratelně skutečná, až zkratuje všechny podoby kritického myšlení, a musíte uznat, že Anna je pro tuhle situaci jako stvořená: přijme naprosto cokoli, jak to je, protože co spáchala, je vždy absurdnější.

Hledí: návštěvnice. Nepřítomně pohazuje svalnatým ocasem jako kočka, která nedosáhne na ptáčka. Její zvířecí grácii halí šupiny jako šípové hroty, zářivě černé a tenké jako nehet. Je docela nága, hadí kentaur, od pasu dolů plaz, od pasu nahoru šupinatý člověk, štíhlý a osvalený. Anna se rozhodne pro ženský rod kvůli těm rukavičkám. Jak má vystínované paže! Na ramenou saténově černé, na špičkách prstů stříbřitě bílé. Jo. Jako nóbl dámské rukavičky.

Místo hlavy má vetřelec osm zmijí. Hadů dlouhých a ladných jako labutí krk.

Jedna hadí hlava vystřelí a kousne kolemjdoucí želvu rovnou nad zoban. Chudák potvora padne v bezvědomí, vetřelec ji vezme do dlaní, hekne a utrhne jí břišní krunýř. Anna je v šoku. Chuděra želva! Vetřelec spokojeně zasyčí, vrazí do fašírky tři hlavy a vyžírá ji jako z misky. V každé mléčné tlamě má dlouhatánské sklápěcí tesáky, bledě zelenobílé a rámované leskem drahého kovu.

Anna vytasí telefon a pořídí snímek.

Vetřelec k ní prudce otočí jednu hlavu, jako by si právě uprdla na večírku.

„Tak počkat,“ řekne mimozemšťanka hlasem, jakým by Cate Blanchettová vyslovovala soránskou kurdštinu — kurdštinu Annina kraje, přesně a královsky —, „ty mě vidíš?“

„Aby ne,“ odvětlí Anna. „Jak to, že mluvíte —“ To je jedno. Nějaké mimozemské tlumočidlo. „Přicházíte v míru?“

„Ty se mě nebojíš?“ Jednou hadí hlavou vyjede proti Anně obvinění. „Neprožíváš zlověstnou, naprostou a nakažlivou hrůzu?“

„Né.“ Anna přepne na video. „Zamávejte na internet. Odkud přicházíte? Je vás víc?“

„Víc nepotřebuju.“ Vetřelec si povzdychne. Dvě hlavy dál upírá na Annu. Dvě krouží jako ostražitě hlídky. Zbývající čtyři se vrhají a trhají a hltají chuděru želvu, až stříká krev. „Potřebuju uvážit, co to znamená. Hodně štěstí s hlásáním, že jsem skutečná.“

Dojí želvu, sklouzne do vody a zmizí v ní.

„Počkat!“ vykřikne Anna. „Vraťte se! Musím s vámi mluvit! Musíte mi říct —“ Tolik. Tolik věcí.

Vetřelec se z rybníčku nevynoří.

Annin telefon pochopitelně nenatočil vetřelce s hadími hlavami, ale pětáctyřicátníci v pěkné šedivé teplákovce, jak vkleče na kamelech konzumuje litrovku plnotučného jogurtu. Želva se neobjeví ani jedna. Jako by sežrala i jejich obraz. Anna přeskočí na balvan sebrat prázdné krunýře, ale pak neví, co s nimi. Scullyová, slyšela jste už o tom želvožravém vetřelci?

Anna má nulovou schopnost (bůh ví, kolikrát jí to zoufalí učitelé říkali) o sobě pochybovat. Byl to vetřelec. Skutečný.

Určitě se vrátí.

Než jim přinesou jídlo, Anně je jasné, že se ji Roman chystá pustit k vodě.

„Anno, to je špína, to není fér takhle tě vyhodit.“ Drží ji za ruce, opravdový a chápavý; denně hojně tweetuje o strukturální integritě, implicitním rasismu a doživotních následcích traumatu. „Ale bez ohledu na to, jestli to je fér, na terapii chodit musíš. Jdi jim trochu na ruku, prosím. Ať vidí, že máš snahu.“

„Na světě jsou důležitější věci než snaha,“ zavrčí Anna, štouchne do pirohu a zalituje, že nemá tesáky. „Já jsem... hele, já vím... ty taky víš, jak... je to se mnou občas těžký...“

„Na terapii. Myslím to vážně. Nemusíš to dělat pro mě. Potřebuješ to pro sebe.“

Tak takhle to bude. Když ona nepřistoupí na terapii, on ji nechá. Seru ti na to, Romane. Moje problémy jsou na lidskýho terapeuta moc hardcore. Poslal bys na terapii Batmana? Neposlal, protože pak by přestal mlátit zločince. Anna svoje problémy potřebuje, jinak by přišla o své superschopnosti jako rozčítit se na mejdanu, protože ostatní se dobře baví, mít se při poradách na pozoru před pistolníky nebo se nechat vyhodit z práce.

Roman od ní čeká, že vybalí své pocity, hladí ji palci po dlaních, a tím říká, že je tu pro ni.

„Abys věděl, náš sex stojí za hovno.“ Nasrat na Romana, fakt báječnýho dobráka dokonale vybavenýho pro tenhle svět, kde přežít

genocidu z člověka neudělá hrdinu, ale vyšinutýho úchyla, co by na holku v umývárce vytáhnul glocka. „Ty se doslova nedovedeš udělat, abys mi přes rameno nečuměl na porno. Tvůj pták je něco jako ten Pavlovův pes.“

Roman se zasměje a sní tyčku chřestu. Anna vidí, že ho ranila: až jí dá kopačky, nejspíš bude mít potřebu vykládat, jak proti němu obrátila ideje maskulinity. „Na sexu pracuju,“ řekne a dá jí dlouhou chvilku na vzpomínání, jak dobrý byl, jak ochotný zkoušet její fantazie. „Ty teď ale děláš to, co vždycky. Útočíš, abys nemusela přijmout zodpovědnost.“

„Viděla jsem mimozemšťanku,“ oznámí mu Anna, „ale byla přestrojená za manažerku. A její želvy vypadaly jako jogurt.“

Roman rozvážně žvýká. Po chvíli nadhodí, že Anna schválně dělá pubertáčku, a ona ho nato odkopne svým ohraným *myslím, že jdeme každý jiným směrem*, protože když to neudělá ona, udělá to on, a je mnohem lepší kopačky dát než dostat.

Roman se rozbřečí. Ne ze seblítosti, ale protože chce Anně pomoci, a teď to nepůjde. Miluje ji, opravdu ji miluje, a byli spolu jen... Anna si nevzpomíná, ale v měsících to nebylo dvouciferné číslo. Je to normální? Kdo miluje po jednociferných měsících?

Anna se nenávidí za to, že ho takhle snižuje. To fakt není fér.

Ona jeho nemiluje. Je moc velký dobrák, a to má Annin Anna-mozek za blbost.

Vrchní si všimne slz a snese se na padáku s účtem. „Ty sis myslela, že jsem se s tebou přišel rozejít,“ předběhne ji Roman. „Že ano? Anno, Anno, kdyby ses stejně agresivně stavěla k tomu, na čem... na čem skutečně záleží.“

Maže si ji z telefonu, přímo před jejíma očima. Ruší přátelství na Facebooku a blokuje ji na Twitteru, aby se nemusel dívat na její vzácné a kryptické elaboráty, v nichž je, jak ji lidé upozorňují, snadné číst vyhrožování vraždou nebo sebevraždou. Ježíšikriste (tady běžné křesťanské brání božího jména nadarmo). On se s ní rozejít nechystal, že ne?

Anna ale už nemůže couvnout. Nikdy nesmí couvnout.

„Bude lepší to už mít za sebou,“ prohlásí s osudovým klidem.

Přesně to řekla doma v Kurdistanu, když jí bylo sedm. Ve skutečnosti není válečný sirotek. Akorát že po tom, co provedla, ji matka už nechtěla zpátky.

Na vlak jde s kamennou tváří. Náhodný balič jí řekne, ať se usměje, vždyť je krásná, a pod jejím pohledem se scvrkne, jako by mu usmažila koule: už není krásná.

Když dorazí do svého zašvábeného bytečku v Sunset Parku, řádný kus cesty špinavým žlutým vlakem linky R, v kuchyni dodělává svi nutá mimozemšťanka. Přes dva metry šupin a svalů zkrápí hnusné linoleum jásavě červenou krví. Vetřelec má bok vražený do trupu, jediným brutálním úderem, šupiny spečené do černého skla. Nípe se v ráně, šest prstů barvy zázvoru, a syká vzteklou bolestí.

„Si děláš kozy!“ zařve Anna zlostně na mimozemšťanku, která chlístá krev a zamořuje jí byt kmenem Andromeda. „Ty krávo, teď vypadám jako vrah!“

„Potřebuji tvou pomoc,“ odvěti hydra Cate Blanchettová a zranění navzdory se vztyčí na ocase, černém pilíři šlach, a vykvete nad Annou v oranžovém světle slabé žárovky. Její silueta je tak nádherná, až Annu mrazí po těle jako v závěru epické metalové skladby (nikomu neříkejte, že poslouchá Nightwish a sní o tom, že prožije příběh jako píseň).

„Potřebuji tvou pomoc. Záleží na tom osud světa.“ Nato mimozemšťanka padne na břicho a hlavy se jí zamotají, zobají a kňučí. Plácnutí šupin o zasviněné dlaždičky rozrachtá pyramidy zamaštěných misek od rozvázkových jídel v polici.

Anna pochopitelně nemůže zavolat sanitku a hodit to na krk vládě. Vláda ji možná postřelila. „Nehýbej se,“ poručí Anna a z komody vyškubne jediné čisté prostěradlo. „Zastavím krvácení. Mám dobrý mazání, nejvyspělejší lidská technologie —“

„Vodu,“ sténá vetřelec, na pozadí syntetického soránského hlasu bečí osm hlav, aaw, aaw, saard, „vodu, studenou vodu.“

Anna zkusí zavařovačku kohoutkové, ale mimozemšťanka jí ji vyrazí z ruky. „Vodní žlab! Studenou vodu na chlazení. Naplň žlab!“

Vodní co? Do prdele! Modrý kohoutek ve sprše někdo urval. Mimoszemšťanka si zahrála na Hulka, když pouštěla vodu, domácí ji zabije, ale to nic, dobrý, Anna umí improvizovat. Běží zpátky do kuchyně a pokouší se vetřelce chytit pod rameny.

„Ne!“ brání se hadí Galadriel a odtahuje od Anny hlavy. „Kousnu tě.“

„Snažím se ti pomoci!“

„Jsem v sovossi, to je reflexivní agrese. Nic s tím nenadělám.“

Anna tedy odtáhne miliontunového vetřelce za ocas do koupelny a cestou rozmazává krev po linu, prknech, zasviněných dlaždicích. Než se hydra stočí a přelije do vany, Anna chytí ulomený studený kohoutek francouzákem a otočí jím. Vana se vzdouvá krví primární barvy, plovoucími šupinami, vločkami spečeného masa, kropenatou mimoszemšťanskou břečkou a mýdlovatými chuchvalci Anniných vlastních vlasů.

„Lepší?“ funí Anna. „Furt krvácíš.“

„Mám hluboké popáleniny,“ stěžuje si mimoszemšťanka. „Střela se roztržila o vnitřní krunýř. Zachránil mě před smrtí, ale... hodně to bolí.“

„Co s tím mám dělat? Co budeme dělat?“

„Nepropadej panice,“ poručí vetřelec. „Čeká tě neobvyklý zážitek.“

„Už tohle je dost neobvyklý,“ odtuší Anna.

„Musím se vydat cestou nožů,“ praví vetřelec. „Připrav se na patologii.“

Anna má z čehosi pocit, jako by viděla skalpel velmi pomalu zajíždět do bílé blanky na povrchu kuřecího prsa, ale to kuřecí prso je ona.

A svět se převrátí na bok.

Anna se znenadání lepí na stěnu obrovského útesu, zeď v koupelně se proměnila v podlahu a panebože, jestli se neudrží, bude padat, padat, padat, klouzat podél křivky vertikálního světa a potom do prázdného vesmíru — pod sebou nic nemá, nic tam, kde by mělo být okno a ulička, v níž celé noci řvou rujné toulavé kočky, jenom díru —

Tělo mimoszemšťanky žhne vnitřním světlem: září mezi šupinami, z šestnácti očí, z černé rány. Jasně. Jasněji. Annu to světlo pitvá,

rozřezává na součástky, krájí jako cibuli na hnědé osmažené kousky —

Všechna voda ve vaně se rázem změní v páru. Anna s výkřikem uskočí, opářená, a svět zapadne do svého obvyklého nahoře a dole.

„Á,“ vzdychne mimozemšťanka a osahá si bok, na němž se rána stáhla do jizvy jako namalované uhlem. „Myslím, že jsem se zachránila.“

„Do hajzlu!“ Anna kvičí a cáká si studenou na obličej.

„Namaž si to něčím.“ Vetřelec si z jizvy vyškubne zlomenou šupinu. „Prý to pomáhá.“

Anna sestaví sms se žádostí pro domovníka, aby volal policii, když mu od ní do deseti minut neprijde další zpráva, ale neodešle ji, protože je jí to vlastně jedno. Poklekne zpátky k vaně.

„Tak,“ navazuje diplomatické vztahy s jiným světem. „Co to má kurva znamenat?“

„Někdo mě postřelil. Potřebuji tvou pomoc.“ Mimozemšťanka se jí dívá do očí, jednou hlavou do každého, další dvě hlavy drží stráž, čtyři šetrně ošetřují ránu. „Měly bychom uzavřít spojenectví.“

„Jo,“ přisvědčí Anna bez váhání. „Pomůžu ti. O co jde?“ Paráda: má možná skutečnou, ale spíš halucinační náhradu za svoje problémy. Ať je tahle potvora schizofrenní metafora dávného traumatu, nebo živý vetřelec, Anna se s ní sveze. „Ale mám podmínky, Ká. Budeš mluvit naprosto jasně. Žádný tajenky. Já se zeptám, ty odpovíš. Viděla jsem *Ztraceni*. Každý mlžení prokouknu.“

„Znáš příběhy?“ Vetřelec zakrouťí jeden krk do spirály, asi radostí. „Výborně. Jsi předpřipravená.“

„Jak se jmenuješ?“ Anna nabere vzorek mimozemské krve. To je ale předvídavost: může ho poslat do 23andMe a získat důkaz, že je to skutečně vetřelec. Nebo dostane aspoň omluvu a peníze zpátky.

Mimozemšťanka vysloví své jméno v několika slabikách přes sebe: „Ssrinsahautha-ku-Ssraaa.“

„Takže Ssrin,“ rozhodne Anna. „Já jsem Anna Sindžariová.“

„Těší mě, Anno,“ řekne Ssrin a ocasem rozlomí miskou na mýdlo. Jednou hlavou prozkoumává nádoby stejného šampónu „Zkrocené kudrny pro barevné ženy“, který Anna kupuje ve velkém ne proto, že ji rasový diskurs amerického šamponového marketingu uznal za barevnou ženu, nýbrž proto, že ve večerce na rohu ho mají vždycky ve slevě.

„Kdo tě postřelil?“

„Vyznavači Angra Mainjua,“ odpoví mimozemšťanka a našťavaně se kousne jednou hlavou do sousedního krku. „Přeložilo se to správně? Střelil mě někdo zlý. Objektivně zlý.“

„Jak můžeš tvrdit, že objektivně?“ Celou vysokou psala na televizní fóra fanouškovské teorie o Aktech X. Naučilo ji to pokládat haldy doplňujících otázek. Dodnes chová hlubokou zášť k některým přispěvatelům, kteří jí občas vytanou na mysli, a ona vykvikne jako přišlápnutá kočka.

„To je složité,“ řekne Ssrin. „Existuje způsob, jak posoudit něčí duši.“

Anna vystartuje. „Jak to funguje?“

„Sebere vzorky morálních událostí ze světočáry dané osoby a propočítá jejich valenci na spektru etických rámců.“ Ssrin zakroutlí pokousaný krk jako hadici. „Z několika obecných hledisek posoudí, jestli jsi dobrá nebo zlá.“

„O těch hlediskách rozhoduje kdo?“

„Vesmír.“

„Ale žít se přece dá různě. Mimozemšťani nemůžou mít stejný dobro a zlo jako my, nemám pravdu?“

„Nemáš,“ prohlásí Ssrin úsečně. „Je dobro a je zlo. Nemění se. Jenom je nahlížíme různou optikou.“

„A ty poznáš zlo?“

„Ano.“

Tak proč se chce sčuchnout zrovna s Annou? Copak o ní ta zkouška nezjistí pravdu? „K čemu mě potřebuješ?“

„To je snad jasné.“ Hlava zkoumalka si hraje s víčkem šampónu, otevírá a zavírá, otevírá, zavírá. „Prokoukla jsi moje maskování. Třeba prokoukneš i to jejich. Těch, co po mně jdou. Najdeš mi je. A já je zabiju.“

„To zní nebezpečně,“ nadchne se Anna. Otázka, proč je tak bystrozraká, může počkat. Tenhle hlavolam rozebere později.

„Můžu ti zaplatit,“ nabízí Ssrin.

„V penězích?“ zbystří Anna. Víte, co rozhodně není halucinační reakce na trauma? Hromádka prachů. „Máš peníze?“

„Pár milionů v různých měnách.“ Konečně protáhla hlavu do šampónu. „Na lodi jsem měla střímozek, hrál si s trhem. Dnes umřel, když jsem přišla o loď, ať je mu země lehká. Ale k účtům přístup mám.“

„Tobě sestřelili loď?“ Takže nemá kde bydlet. „Přispěješ na činži?“

„Akh! Fuj!“ Hadí hlava ochutnala šampón a chce ven, ale uvízla v láhvi. Marně s ní mává, cáká Zkrocené kudrny na ostatní hlavy a na Annu. Její překladač všechno věrně tlumočí. „Ble!“

Chuť svézt se s tím Annu v noci přejde.

Probudí se se zlověstným pocitem naprosté a nakažlivé hrůzy: a tady ve tmě je Ssrin, rovná jako figurína ve výloze, hlavy zamrzlé v bodlákové kouli dokonalé ostražitosti. Rozeklanými jazyky ochutnává vzduch. Na hada má velké oči, šestnáct velkých očí v malých hlavičkách, k sežrání jak od Pixaru; akorát že panenky jsou dvojité na způsob sépie, drobné osmičky, naprosto nelidské.

Anna leží ztuhlá v noční můře zdrcena vědomím, že ta potvora je zrůda, buď proklet každý, kdo ji vidí, omyl, který by si vesmír přál napravit. Na Ssrin je něco děsně, strašně špatně. Zlo, jakému rovné se v lidských dějinách ještě nezjevilo. Ani deset tisíc let násilí a genocid nestihlo vzbudit takový nepojmenovaný strach jako cizinka s hadími hlavami, jako tenhle vetřelec.

Otec chtěl z Anny vychovat dobrou muslimku, nepřítele Sata-nova, jenže Satan má i starší jména. Serhang miloval zoroastriánské eposy: „Původní náboženství Kurdů,“ říkával Anně. „Ty příběhy si musíme pamatovat, i když je nečteme ve fársí.“ Takže se Anna, protože je taková, hned rozhodla stát zoroastriánkou. Jako tolik rozhodnutí, ani tohle nedodržela. Matka její matky Khadže byla jezídka a ze Sindžaru odešla, spíš ji vyhnali, protože konvertovala

k islámu, aby se mohla vdát za Annina dědečka. Jezídi si jinověrce neberou a k jezídství nikdo nekonvertuje. Malá Anna měla v tolika vírách zmatek. „Něco nás spojuje,“ řekl jí otec, „Kurdy, zoroastriány i jezídy. Všichni ctíme oheň.“

A jak jasně plál! Jaké to byly příběhy! Zoroastriánský epos Šáh-náme, Angra Mainju jako kořen všeho zla, s nímž je nutné bojovat. Tak pravil Zarathustra.

Výžnaváci Angra Mainjua, řekla Ssrin. Co to má kurva znamenat? Proč by její translátor přinatrefil zrovna na Angru Mainjua, zoroastriánského Satana, pokud nechtěl vyjádřit představu oddanosti absolutnímu zlu?

A odkud mimozemšťančin translátor ví, jaké báje Anna v dětství poslouchala?

Třeba je Ssrin na správné straně. Třeba stojí proti zlu. Anna ví, že to není záruka budoucího hrdinství. Annina matka a otec a bratr byli hrdinové. Udělali, co bylo správné. Anna ne. A přežila. Přežila na rozdíl od svého otce a bratra. Žila s tím. Její matka to nedokázala.

Po stěně za Ssrin vyběhne šváb. Mimozemšťanka vystřelí jednou hlavou a *sst*, šváb je fuč, jaké s tím štráchy. Spokojeně zasyčí jako parní topení.

V pohodě, ujišťuje se Anna. Má prachy a hubí škůdce. Dobrá spolubydlící.

Tím začne ta pravá hrůza.

KAPITOLA DRUHÁ

„Anno,“ vyzvídá domácí, „k vám se někdo nastěhoval? Ta ženská, co má denně stejnou teplákovku? Podnájemníci jsou proti pravidlům.“

„To je,“ kucká Anna, „sestřenice z Kurdistanu.“

„Hmm,“ protáhne ostražitě domácí. „Uprchlíci?“

„Její rodina prodala pozemky Chevronu. Ropný prachy. Je ve vatě.“ Zvedne oba palce. „Cajk.“

„Musíš se mnou zůstat ve spojení,“ prohlásí Ssrin a mírnýx týrnýx kousne Annu rovnou do krku.

Tesáky zajedou chladně a čistě jako dutá jehla. Ssrin je rychlá jako oheň a Anna nemá čas ani nadskočit leknutím. Mimoszemšťanka divně orgasmicky zasténá a Anně vstoupí do krku něco studeného. Později jí dojde, že slastný vzdech: vložit implantát je pro Ssrin jako vstříknout jed.

Ssrin Anně pomůže ošetřit dvojvpich obvazem, syčí a odstrkuje jí ruce.

Anna teď má v šíji kovový korálek. Vklíněný do páteře. Umí jí v hlavě bzučet Ssrinovým hlasem, a když Anna šeptne: „Ssrin, to jsem já,“ dovolá se až k jejímu sluchu. „Komunikační korálek,“ vysvětluje Ssrin nad drhnutím vany. Pucuje krev houbou v každé ruce a čtyřmi hlavami omotanými papírovými ručníky.

„Annální korálek,“ vypadne z Anny, sama neví proč.

„Co?“

„Strčíš korálek do Anny, takže je to... Nech to plavat.“

Ssrin se otočí jednou hlavou na jinou. „Tak. Teď vidím tvýma očima. Chci, aby sis šla po svém jako vždycky a okamžitě mi dala vědět, kdybys narazila na jiného vetřelce.“

Jak jako, šla po svém? chce se Anně namítnout. Já nemám nic než tebe.

„Jaká je pravděpodobnost, že do něj prostě jen tak náhodou vrazím?“

„Dost vysoká. Budou lovit na mojí světočáře, která je teď spletená s tou tvojí. Na naší sdílené trajektorii spočívá dostatečná narativní váha, aby se reálně fyzikálně projevila. Náhody ti je budou přihrávat do cesty.“

„To je volovina,“ prohlásí Anna a zabalí vzorek Ssrininy krve k odeslání do 23andMe. „Na náhodách není nic nahodilého. Jsou deterministický chaos. Není co přihrávat.“

„Ale rozhodování přihrát jde.“ Ssrin jazykem se zájmem očuchává odtok z vany. „Běž se rozhodovat.“

„No jo, už jdu. Něco tam potřebuješ?“

„Nakup flákotu!“ nařídí Ssrin. „Mám žaludek průzkumníka, strávím všelico, takže i vaše jídlo. A dělám boží bifteky. Hovězí, jehněčí, rybí, knižní!“

Dva týdny a šest dnů Anna chodí jako v snách a ohání se Ssrinovou kreditkou. Černou visou na jméno ERIN C HOFFAKOOSTA, což je docela jako Ssrinsahautha-ku-Ssraaa, aspoň pro baristu ve Starbucks. Teď si dovolí nakupovat v Trader Joe's. Kupuje tolik masa, až jí pokladní přezdívá Zabijačka. Ssrin smaží na pánvi, po čichu si vybírá koření a sype je ze skleniček ovinutých krky. Anna nedokáže uvěřit, že Ssrin stráví pozemskou stravu, a Ssrin jí vykládá něco o vesmírném původu aminokyselin a cukrů, že její žaludek funguje jako hodně pomalý hrnec a všechno vydusí do podoby, která její biologii konvenuje.

Anna si může dovolit chodit mezi lidi, což prakticky neudělala od vysoké, kdy se samou zlostí nedovedla rozmyslet, jestli rebeluje proti Americe, nebo svému vychování. Chodit ven je pruda. Zkouší

balit, ale nejde to: nemůže dostat z hlavy, co by tomu řekla její matka, nebo jestli jsou všichni přitažliví lidi vetřelci. Tak trčí doma.

Ssrin ráda spí ve výšce, ovinutá okolo tyče nebo police. Anna do futra v kuchyni a v ložnici zapře hrazdy; jsou dost blízko u sebe, aby Ssrin dosáhla z jedné na druhou.

Ssrin miluje televizi. Jednou hlavou kouká Anně přes rameno na Netflix na laptopu, jenže to jí není dost, dožaduje se dalšího okna a v něm běsných kazatelů na YouTube. Souběžně levou rukou scrolluje na Annině telefonu a v pravé drží rozečtenou knihu. Slyší audio na Annu příliš tiché, takže není úplně jasné, kolik žvástání a valení sjíždí souběžně. Nasává to jak houba.

I přes tohle všechno nechává pár hlav na stráži. „Přicházím z nebezpečných končin,“ řekne k tomu. „V lidech se vyvinula důvěra vůči blízkým a strach před cizími. U khai je to jinak. Kolemjdoucí cizinec není konkurenční zájemce o tvoje teritorium, můžete spolu nezávazně obchodovat. To soused baží po tvém lovišti. To přítel tě může zradit.“

Přítel. Anna se může opřít o smyčky hadího těla a připadat si — no jo, přízněj to — připadat si šťastná. Každý den se dozví něco úžasného. A není pozadu s nájmem.

Roman nevolá. Anna pohrdá sama sebou a stalkuje ho na Twitteru, Ssrin jí jednou hlavou kouká přes rameno. „Chystáš se spáchat atentát na novou partnerku svého druha? Střez se toho. Přivodíš si zkázu.“

„Co ty můžeš hergot vědět o chození?“ ohradí se Anna. „Odstřelím, koho budu chtít.“

„Vím všechno. Viděla jsem romantické komedie.“

„Všechny?“

„Nechala jsem si je předžvýkat. Zhltna jsem tráveninu.“ Ssrin olízne Twitter feed na Annině telefonu. „Prožíváš teď s Romanem období odcizení, než se usmíříte a budete mít svatbu?“

„Tak to v životě nechodí.“

„Mohl by to být případ lovby.“

„Čeho?“

„Odtáhneš se od něj, jen aby ses nechala zase přitáhnout. Nebo uteče on a ty ho pronásleduješ.“

„O čem to meleš?“

„Vy nemáte lovbu? Nepřekládá se to?“ Ssrin překvapeně prohne krky. „Fakt ne?“

„Něco slyším, ale to slovo nedává smysl.“

„Jedna ze sedmi velkých vášní. Potom to vysvětlím. Proč jsi cítit po slzách? Koupala ses dneska? U nás se vyvinul koupací instinkt, aby překryl pachy. Vy lidi ale možná potřebujete ty svoje mastné feromony, abyste přitáhli druhá. Třeba by ses měla naložit do obnošeného šatstva plodnějších žen.“

„To ses táhla celou tu dálku na Zemi, abys čuměla na naše romantický komedie a žvanila kraviny o naší osobní hygieně?“

„Zajímá mě kolektivní nevědomí neupoutaného druhu.“

To zní skoro jako pravda. Ssrin tráví celé dny svinutá v Annině bytě, dívá se na filmy a čte knížky. Navzdory své pažravé pozornosti čte zoufale pomalu. „Nebud' tak sebestředná,“ odsekne, když jí to Anna vyčítá. „Jsem predátor útočící ze zálohy. Moje tělo chce viset na stromě a koukat po pohybu.“

„Tak bys mohla přepadnout ze zálohy konec té knížky. Jak to, že se s čtením tak couráš?“

„Můj mozek nekonstruuje geometrii ani barvy jako ten váš.“

„To je jedno. I když máš jiný oči, svět je svět, barvy jsou barvy, slova v knížce se nepromění —“

„Ale houby. To, co vidíš kolem sebe, není světlo, které ti dopadá na oči. Vaše oči stojí za starou belu. Miniaturní dírkové kamery. Váš mozek si ale vyvinul triky, jak z toho čurku dat vystavět použitelnou halucinaci. Protože je vaše prostředí obvykle konzistentní, z několika málo neměnných předpokladů je snadné doplnit mezery. Většina z toho, co právě vidíš,“ olízne Anně oční bulvu, což je eklhaft, „je nervová postprodukce. Sám tvůj zrak je optická iluze. To jsi nevěděla? Neučí vás to ve škole?“

„Chm.“ Anna zamrká. „Ne, to mě neučili.“

„Když si nemůžete promluvit s jiným druhem, asi není tak důležité znát vlastní limity a zvláštnosti. Proto je tolik z vašeho umění lidskotriumfální slátanina.“

„Jdi se bodnout. Máme svoje triumfy. Letěli jsme na Měsíc.“

„Khái se na měsíci vyvinuli. Vajíčka jsme katapultovali na nebe dřív, než jsme měli jazyk. Tenkrát nám to přišlo jako dobrý nápad.

Trefit oplodněným vajíčkem jedno z těch světýlek na obloze a mladí se vylíhnou na nedotčených lovištích.“ Ssrin kmitem jednoho ze svých čtyř palců otočí stránku. „Ale k věci. Abych mohla číst, musím v softwaru emulovat lidskou optiku a neurální postprodukci, potom text přeložit a nakonec si dohledat všechny ty zapeklité kulturní odkazy. A to nějakou dobu trvá.“

„To snad nemáš, jakože, mimozemský superpočítač?“ nadhodí Anna na základě svých ostudně kompletních znalostí science fiction. „Neskutečně rychlý a mazaný? Aby to udělaly za tebe?“

„Areteia stanoví neoduševnělému myšlení meze. Zkonstruovaná struktura nemůže myslet jako struktura přirozeně vyvinutá. Scházejí jí hlubší pohnutky.“ Ssrin to nerozvede, jen dodá: „To je zákon. Tak je psáno. Od počátku času.“

V newyorských tlačenicích Anna žádného jiného vetřelce nezahlédne.

Jak to Ssrin vysvětluje, je kamufláž mentální trik, nějaká kognitivní mystifikace, a kromě Anny ještě nenarazila na nikoho, kdo by ji prokoukl.

Takže jsou v příběhu o nepravděpodobných partácích.

23andMe jí pošle genetickou zprávu o Ssrinině krvi. To jste nežrali: Ssrin je úplně normální lidská žena, nesnáší laktózu, je hračiční superdegustátor a hrozí jí rakovina prsu. Její přestrojení zahrnuje i krev.

„Ježíšikriste,“ uleví si Anna a zaklapne laptop. „Vždyť ani nemáš prsa.“

„Mám si je opatřit? Byla bys klidnější?“

Anna nepozná, jestli to měl být vtip. „Ne.“ Ale připomene jí to, že si teď může kupovat podprsenky, které sedí.

„Já vím, proč dovedeš prokouknout operantní kamufláž,“ praví Ssrin obtočená kolem teplovodní trubky, kde pověšená hlavou dolů louská Alchymistu. „Jsme v serenduře.“

„Sere co?“

„Ha.“ Dvě její hlavy na sebe civí a pohupují se nahoru dolů, což musí být něco jako smích. „Translátor si zase vymýšlí slova. To by

mě zajímalo, jak ten bazmek funguje. Tak serendura je něco moc dobrého. Největší ze sedmi vášní, podle mě. Pomáhá tvoji duši ukrýt moji.“

„Cože?“

„Moje duše je schovaná za tvou,“ opáčí Ssrin, jako by nebylo nic jednoduššího. „My dvě jsme shodné. Já se vejdu do tebe a ty do mě. Proto nás nevystopovali: jejich čidlo nás nedokáže oddělit. Hledají mě a najdou tebe. A proto prohlídneš mou kamufláž. Jsi pod ní, se mnou, protože jsme si podobné. Krev pozná krev a zub pozná jed.“

Schovaná za... Tak počkat! „Znamená to, že ten, kdo tě postřelil, přijde zabít mě?“

„Ne, ne.“ Ssrin plácne ocasem o strop, až soused nahoře dotčeně vyjekne. „To znamená, že dokud si budeme blízko, v narativním smyslu, jsme pod ochranou obě. Nepůjde nás rozlišit jako oddělené entity.“

„V narativním smyslu? To jako že svět je simulace?“

„Vesmír není simulace,“ odvětlí Ssrin. „Vlastně dělá hodně pro to, aby nebyl.“

„Co?“

Ssrin to nevysvětlí.

—

Roman pošle textovku:

Jednou musíš začít žít.

Najdi si pomoc, prosím.

Měl jsem tě opravdu rád. (Ale tím myslí, že ji miloval.)

—

„Tak co si myslíš o lidech?“ zeptá se Anna při každovečerním výlechu u piva. Pije IPA desítku a pokládá otázky. Ssrin se zavrtí a dělá mimozemšťanské úkoly. „Jakože ty jsi pro mě hustá hydra zkrížená s kentaurem. Co jsem pro tebe já? Třeba... sexy lemur z noční můry?“

„Mm.“ Přemýšlí o tom nezvykle dlouho: možná nahlíží do Humanpedie. „Naše druhy jsou vzdáleně kbiotické. Dýcháme kyslík,

máme obratle, tělo plné vody. Máme specializované tkáně a centralizovanou nervovou soustavu. Naše buňky se replikují digitálně, ne analogově: informace uchovávají zakódované v polymezech, jako DNA. A hlavně máme buňky, ne třeba červenou břečku z kyseliny sírové a uhlíku. Obě jsme homochirální — naše enantiomery ztratily symetrii už v evolučním pravěku. Dokonce sdílíme pár aminokyselin: glycin, alanin, kyselinu glutamovou. Nic překvapivého.“

Tak jo, Ssrin. „Tohle všechno víš, protože nás studuješ?“

„Musela jsem přece vědět, jestli jste k jídlu,“ odpoví Ssrin. Prudce čpí savem a citrónovým lysolem, v nichž se za užití desítek vatových tyčinek koupe. Anně z její řeči běhá mráz po zádech. Mluví hladce, žádné *emm* a *jakože*, nezadrhává: neuvědomíte si, jak potřebné a lidské tyhle zvuky jsou, dokud nezmizí. Za tímhle nádherným umělým hlasem není lidský dech ani lidské váhání. Jen zvuk maličkého jazyka a cvakání sklápěcího tesáku.

„Zkus to jinak,“ navrhone Anna. „Bez chemie.“

„Chceš zobecnění,“ prohlásí Ssrin, „Protože nuance složitosti tvůrč mozku nepobere.“

„Přesně tak.“ Horlivě přikyvuje. „Zobecni mě.“

„Jste druh nohatých maratonců, kteří se umějí potit a něčím házet. Rádi se díváte, jak jiný šuká. Před pár miliony let jste vyvinuli kulturu v podobě technik přežití, a kdo si ji osvojil nejrychleji, mohl mít nejvíc dětí. Mozek se vám začal nadýmat a reorganizovat na kulturní učení. Vývoj kultury a vývoj mozku se poháněly navzájem. Mozek vám nakynul, jak mohl, než vyčerpal kalorický výdej matky —“

„Já myslela, že větší by neprošel pánví.“

„Mýtus, pokud mohu soudit. Můžete mít mnohem vlnadnější boky. Neskákej mi do řeči. Jste naprogramovaní na malé skupiny, takže veškerá organizace lidských záležitostí degeneruje v obchodování s mocí a šíření klepů v rámci zvládnutelně nepočetné elity, bez ohledu na to, co je v sázce. Máte dva zdroje autority — dominanci a prestiž —, které vstupují do zajímavých konfliktů. Něco vás většinu vyhladilo, takže jste hodně inbrední. Navzájem podobní. Vaše maso voní úplně stejně.“

„Ne,“ hádá se Anna. „To je všechno?“

„To je všechno.“

„Nejsme nevšedně neústupní? Nejsme obzvlášť rozmanití? Vynalézaví? Zvídaví? Ochotní riskovat? Mistři improvizace a přeborníci v překonávání překážek?“

„Ne,“ řekne Ssrin a překříží dva krky na znamení nesouhlasu. „Jste mistři běhu a přeborníci v příbuzenské plemenitbě.“

„No díky,“ zavrčí Anna. Samotnou ji překvapí, jak si připadá odvržená. Myslela si, že už tak má o lidech dost nízké mínění, ale to aspoň vycházelo z vlastního hnízda. „Pamatuješ, jak jsi mluvila o kolektivním nevědomí neupoutaného druhu? Tvůj překладаč to neformuloval moc jasně.“

Ssrin se chvíli rozmýšlí, což je v jejím případě doba jednoho nádechu. Všechny její hlavy dýchají současně, unisono: jedny plíce, domyslí si Anna.

„Přišla jsem vás studovat, protože Exordia ještě neupoutala vaše duše.“ Anna se narovná tak prudce, až si vycákne pivo do klína, a obrátí k Ssrin svoji přerostlou, inbrední, porno hltající hlavu. „Duše? To jako nesmrtelný duše? Ty existují? Jakože jako něco z *Evangelionu*?“

„Ten seriál jsem sjela,“ řekne Ssrin zamyšleně. „Byl krapet řvavý. Ano, máš duši, ale není, není mystická. Je to stín vržený do areteie fyzickou činností mozku. Tvůj mozek vytváří symbolické abstrakce světa, abys mohla mít myšlenky, aniž je reálně uskutečňuješ. Dává to smysl?“

„Jasně.“

„Stejně tak areteia vytváří symbolické abstrakce tvých voleb. Ještě mě sleduješ?“

„Počkej. Areteia?“

„Ano. Říše ctnosti a smyslu. Její protiklad je archea, materiální svět.“

„Hustý. Dualismus. Takže duše je něco jako souhrn všeho, co mozek udělal?“

„Spíš ztrátová komprese, ale zhruba ano. Duše je obraz všech voleb, co jsi učinila, a důvodů, proč ses tak rozhodla. Protože příběhy popisují, jak dělat rozhodnutí, příběhy vyjadřují duši a duše sestává z příběhů. Jako se z DNA stane protein a z proteinů DNA — Počkat, tohle neumíte, že ne? To je jedno. Zkoumám příběhy, abych našla rysy lidské duše.“